

1. Když hodiny v nálevně odbily šest a půl,
vjela četnická patrola na hospodský dvůr,
zaprášení, znavení řeč vedli při čaji,
že po stopách psance v šeru k horám spěchají,
a když potom rum jim jazyk více rozvázal
a měsíc jim cestu k lesům bíle ukázal,
netušili, že o cíli jejich cesty ví
i hostinské dcera, ta malá Marion Lee.
2. Ví moc dobře, kde se skrývá ten, co ji má rád,
tak se s koněm vytratí a chce ho varovat,
oči zrudlé horečkou, v ústech jak na poušti
a jeho prst unaveně leží na spoušti,
kde jeskyni nad údolím halí mlžný šál,
kam se občas jenom párek dingů zatoulal,
tam se skrývá a jeho zrak slídí v okolí
a jeho rty šeptají: "Tos' ty, Marion Lee?"
3. Když k půlnoci měsíc lesy stříbrem posypal,
zas patrola svoje koně popohnala v cval,
se zlověstnou tichostí se začínal ten hon,
pak ukázal velitel: "Hej, támhle, to je on!",
měsíc mu stín prodlužoval na vrcholku skal
jeho širák zahlédli a pláště, co každý znal,
i psancova koně všichni dobře poznali,
netušili, že tím jezdcem je Marion Lee.
4. Honička se protahuje míli za mílí,
jezdci jedou mlčenlivě, nikdo nestřílí,
noc je tichá, pochmurná a vlhká jako hrob,
za živého zajatce se platí dvojnásob,
náskok se však nezkracuje, pořád svahe dál,
vpředu černý širák a pod ním černý plášť vlál,
podél zátok s bažinou míli za mílí
odvádí je od úkrytu dál Marion Lee.
5. Když se k ránu mlha s tmou začala vytrácet,
když už každý z koní znaven k zemi klonil hřbet,
ujížděla dívka dál už nekryta tmou,
za ní jezdci drmolící kletbu za kletbou,
jeden zdvihl zbraň a střelil, zrak měl jako rys
tak se v sedle sesmekla a spadla na převis,
sundali jí širák z očí, když dojeli k ní,
až teď všichni poznali malou Marion Lee.
6. Od těch dob má tahle pověst v kraji trvání,
jak převlekem dívka psanci život zachrání,
o něm nikdo z usedlíků neslyšel už víc,
jediné, co lidé z hor k tomu chtějí říct,
že prý, když je úplněk, noc bílá jako den,
objeví se jezdec v černém plášti za kopcem,
pravdu už se asi nikdo nikdy nedoví,
možná, že to je duch statečné Marion Lee.